

Publicerad 2024-02-27 13:59 av Black raven

Monarkfjärilar

Jag trodde att våren var på väg.
Det kändes som pirret i kroppen var förväntning.
Men visst är det konstigt att videungens snö ännu längtar.
Så jag lägger mig ner igen.
Inväntar solen kysser min hud.
Att knopparna en och en slår ut.
Blundar och färdas över ängarnas hav.
En gång kommer stadens sken även lysa över mig.
Inga tårar bara ett tomt skal.
Rester.
Förhoppningsvis älskar vinterkylan en sista gång.
Innan dess.
Jag reser mig upp.
Låter magnolians kronblad falla till marken.
Borstar av mig sorgen.
Så gott det går.
Om än för ett ögonblick.
Lånar en handfull stjärnor.
Känner dess doft av regn.
Pratar för mig själv.
Ensamhetens korallrev omfamnar mig.
I övrigt är allt stilla.
Stilla som en svärm monarkfjärilar.
De dömer mig inte.
Inte heller beskyddar.
Men jag tar mitt inre barn i handen.
Blickar bort mot körsbärsträden.
Och allt.
Ja allt.
Faller.
I glömska.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Black raven med Poeter.se id #97486 innehar upphovsrätten